

TAJOMSTVÁ
KLUBU PONÍKOV

Búrka a tajomná jazdkyňa



Stacy Gregg

FRAGMENT

Búrka a tajomná jazdkyňa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Gregg

Búrka a tajomná jazdkyňa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

TAJOMSTVÁ
KLUBU PONÍKOV

Búrka a tajomná jazdkyňa

Stacy Gregg

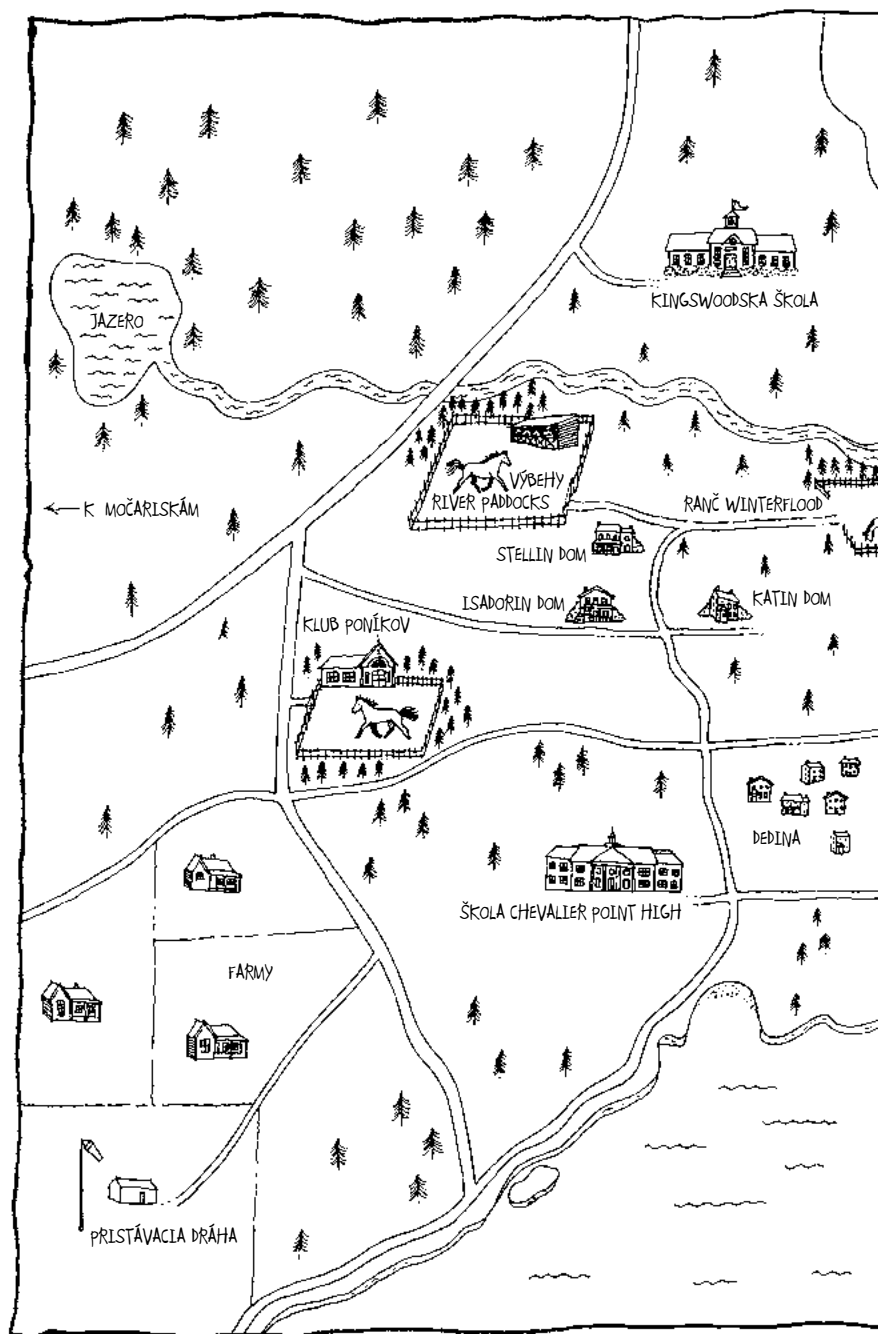
FRAGMENT

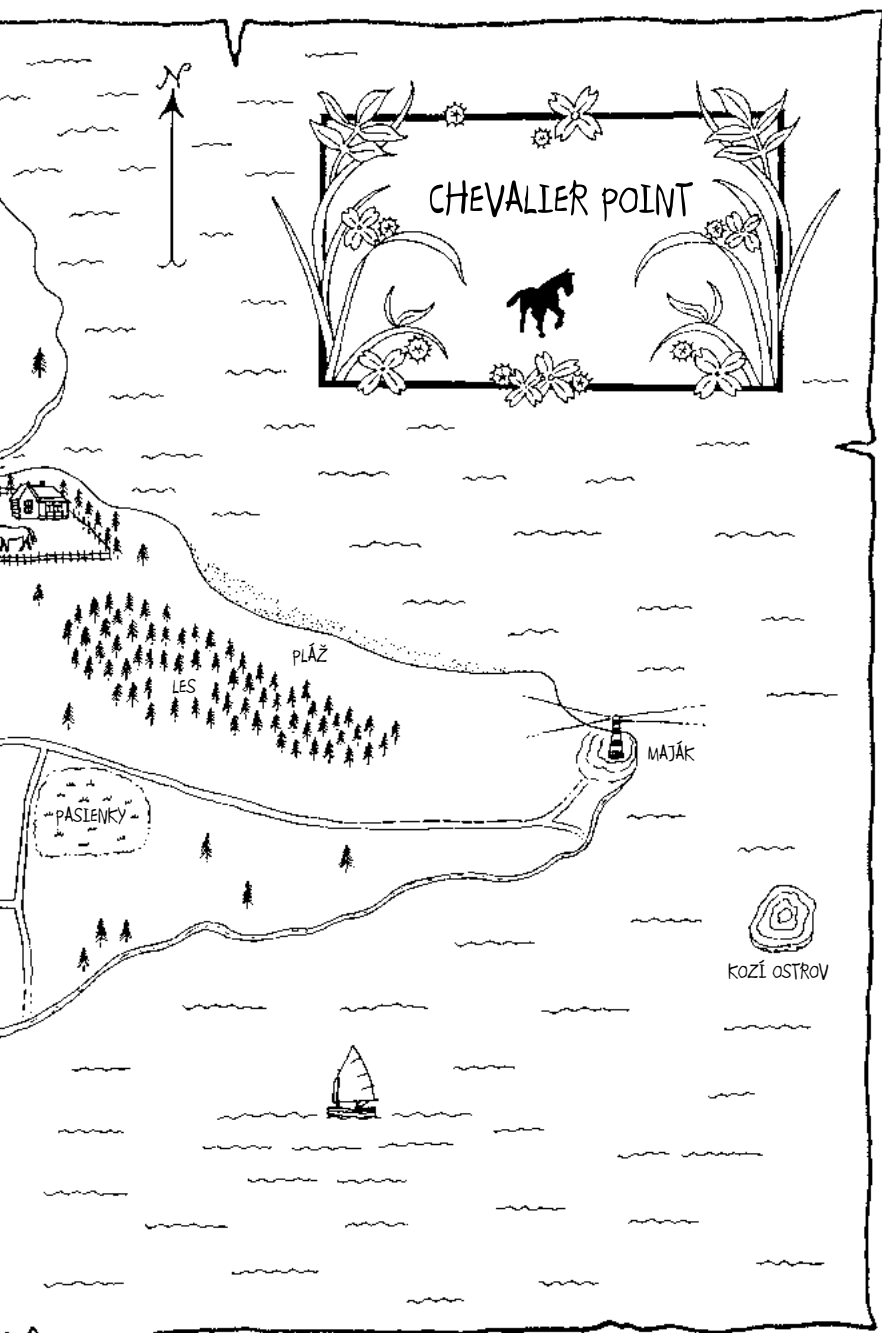
Stacy Gregg: Blaze and the Dark Rider
Text Copyright © Stacy Gregg, 2007
Illustrations © Fiona Land, 2007
Cover design © HarperCollinsPublishers 2015
Photos © Shutterstock
Translation © Natália Kližanová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3494-3
ISBN e-knihy 978-80-566-3508-7 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3509-4 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3507-0 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pre Michaela







Kapitola 1

Svetlá zhasli. Issie sa horúčkovo rozhliadala po cirkusovom šapitó a v prítmí sa snažila nájsť Stellu a Kate. Pomaly vykročila do tmy, rukami šmátrala okolo seba. „Au! Dávaj pozor, kam stúpaš!“ osopil sa na ňu muž.

„Prepáčte!“ mykla sa Issie – práve mu stúpila na nohu.

Toto je asi zlý sen! Nielenže sa urputne snažíte nájsť svoje miesto, ešte sa popritom pokúšate v jednej ruke udržať tri kornútky zmrzliny, ba čo viac, pre čiernu tmu sotva vidíte na krok.

„Issie! Tu sme! Švihaj, predstavenie sa už začína!“

Issie sa zadívala do diaľky pred seba. Vďaka Bohu! Tam sú. Sotvaže rozoznala Stelline žiarivé ryšavé kučery. Stella s Kate na ňu ostošesť mávali. Issie im voľnou rukou odkývala a kľučkovala popri ďalšom rade sedadiel, pričom sa všemožne snažila nestúpiť už nikomu na žiaden prst.

„Prepáčte! Pardon!“ Napokon sa hodila na prázdne miesto vedľa Stelly, Kate a Issinej mamy. Jej priateľky sa bleskovo zmocnili svojich zmrzlín, skôr než by Issie vypadli z rúk.

„Ach, bude to super!“ šepľala Stella. „Pani Brownová, ďakujeme, že ste nás sem vzali.“ Zlizla riadnu porciu zmrzliny, uprela zrak do tmy a zisťovala, či sa niečo deje v aréne poniže.

„Mňaaam, hej, ďakujeme, pani Brownová,“ dodala Kate, sústredene jedla a zároveň dávala pozor, aby sa jej dlhé plavé vlasy nenamočili do zmrzliny.

„Veru hej, mami! Toto sú tie najlepšie narodky!“ Issie žiarila šťastím.

„Fíha! Dievčatá, takéto naradostené som vás ešte nikdy nevidela,“ zasmiala sa pani Brownová. „Vedela som, že vás týmto ohromne prekvapím.“

Zajtra bude mať Issie trinásť rokov. Takže jej neprišlo vôbec podozrivé, keď mama navrhla, aby to oslávili o deň skôr a išli do kina aj s jej najlepšími kamoškami Stellou a Kate. Potom v aute vytiahla pani Brownová lístky na šou *El Caballo Danza Magnifico* – Vznešené tancujúce kone. Dievčatá výskali tak hlasno, až ich pani Brownová varovala, že zastaví auto pri krajnici, aby si mohla zapchať uši. Od toho momentu to s nimi bolo na nevydržanie.

„Pozrite!“ zapišťala Kate. „Tam dolu sa niečo deje. Už prichádzajú!“

Oslepila ich žiara, keď v manéži pod nimi vrhli svetlá reflektorov bezchybné svetelné kruhy na zem posiatu pilinami. Nato sa do ticha z reproduktorov ozvalo klep-klep-klep kastaniet a brnkanie flamenco gitár. Dvanásť svetiel z reflektorov teraz krúžilo ako hľadacie svetlomety. Zvuk gitár sa stupňoval.

Všetky svetlá akoby zamrzli na vchode do arény, z ktorého sa vynorili dva rady ukážkových bielych koní. Hrivy mali také dlhé, že im ešte aj pod krkmi viseli oveľa nižšie, než je zvykom, a voľne splývali ako hodváb. Snehovobiele chvosty ťahali za sebou ako nevesta svadobnú vlečku a temer sa dotýkali zeme. Dvanásť koní sa v pároch ladne presúvalo do stredu arény a dokonale klusalo do rytmu kastaniet. Nato sa rozptýlili po okraji manéže, postupne zastavili, pričom každého z nich osvecovalo jedno svetlo.

Takto oslnené svetlami boli kone také biele, že žiarili sťa mramorové sochy. Issie obdivovala ich vysokú klenbu krku a klasický tvar hlavy. Boli to lipicany – vychýrené biele kone, s ktorými pracuje Španielska jazdecká škola vo Viedni a ktoré vyšľachtili z pradávnych pokrvných línií šiestich veľkých žrebcov.

Kone sa tak hrdo niesli, až Issie pripomínali maľby na rímskych urnách. Na nich mali jazdci oblečené typické vojenské rovnošaty. A muži mali na hlavách zahnuté čierne a zlaté helmy, z ktorých navrchu vytrčal tmavočervený pierkový chochol.

Prvý jazdec si sňal klobúk zdobený perím a sklonil hlavu na vyjadrenie pozdravu. Keď tak učinil, kôň pod ním si kľakol na jedno koleno a tiež sa uklonil. Dievčatá nadšene tleskali, keď sa po oboch stranách arény kone a jazdci postupne ukláňali, až kým nekľáčalo všetkých dvanásť koní na jednom kolene. Potom jazdci zamávali klobúkmi a ich kone zaujali dokonalý postoj, otočili sa na päťových kĺboch a v nacvičenej zostave začali cváľať po manéži.

„Ach! Mne sa páči tamten!“ Stella šepľala Issie a ukazovala na kone.

„Ktorý?“ zasmiala sa pani Brownová. „Stella, ako ich vôbec dokážeš rozlíšiť? Podľa mňa vyzerajú všetky rovnako.“

„Nevyzerajú!“ trvala na svojom Stella. „Tamten na konci má peknú tváričku a najlepšiu hrivu.“

„Sú to chlapci alebo dievčatá?“ opýtala sa pani Brownová.

„Mami, sú to žrebce. Píšu to tak v programe,“ povzdychla si Issie. Jej mama nevedela o koňoch ani ň.

Issie mala program šou *El Caballo Danza Magnifico* na kolenách a nahlas z neho prečítala. „Naše tancujúce žrebce trénujeme v klasickom umení drezúry *haute école*. *Haute école* je prastará škola jazdectva, ktorá sa kedysi zameriavala na výcvik koní v boji. Kone z *El Caballo Danza Magnifico* strávili veľa rokov zdokonaľovaním cvikov vysokej jazdeckej školy – pohybov,

ktoré sa využívali vo vojenských konfliktoch. Sú to napríklad cviky nad zemou ako kurbeta, kapriola a cviky na zemi ako leváda...“

Kone sa po manéži opäť rozprchli a po každej strane arény vytvorili dva precízne rady a potom sa zastavili. Svetlá potemneli a jeden reflektor zaostril svoj lúč na stred manéže, kde sa zrazu objavil kôň bez jazdca, no sprevádzal ho cvičiteľ s dlhým bičom.

Na rozdiel od ostatných koní, ktoré mali úplne ľadovobielu farbu, bol tento žrebec sivý a strakatý a mal dlhú, hustú a sivú hrivu, na nohách tmavé bodky a okolo očí a nosa tmavé rozmazané kruhy.

Výzerá trochu ako Mystik, pomyslela si Issie a náhle sa jej z tváre vytratil úsmev.

Mystik bol Issin prvý poník, ktorého ľúbila viac než čokoľvek iné na svete. Cítila, že ju s malým sivým valachom spájalo výnimočné puto, silnejšie než hocičo, čo kedy zažila.

A potom, náhle a tragicky, prišiel Mystik o život. Bola to nehoda. Vedela to. Snažili sa spolu zachrániť tri ďalšie kone – a aj sa im to podarilo – no Mystika potom zrazil kamión a vzal mu život. Vedela aj to, že nebyť Mystikovej odvahy, mohla aj ona ľahko prísť o život.

Strata Mystika bola neznesiteľná. Issie tak strašne chýbal. No odvtedy sa udiali podivné a zároveň vzrušujúce udalosti. Mystik sa k nej vrátil – nie ako duch,

ale ako živý kôň. Vrátil sa, aby jej pomohol zachrániť Búrke život. A Issie akosi stále cítila Mystikovu prítomnosť. Dozeral na ňu a na jej gaštanovú kobylku. Vyčkával pre prípad, že by ho znovu potrebovali.

Issina mama pozrela na svoju dcéru, a keď zbádala, ako sa tvári, naklonila sa k nej, vzala ju za ruku a jemne jej ju stisla, akoby chcela povedať: „Deje sa niečo?“

Issie sa na ňu tiež usmiala, potriasla hlavou a zažehnala tak chmúrne myšlienky. V tejto chvíli na to nebol vhodný čas. Má narodeniny. Rozhodla sa užiť si ich.

V manéži pod nimi uviedol cvičiteľ sivého koníka doprostred arény a pripravil ho. Stál za koňom, mal ho pod kontrolou pomocou páru dlhých čiernych kožených oprát, ktoré držal v bielych rukavičkách.

Svižné klepkanie španielskych kastaniet prešlo do dramatických tónov hudobného orchestra. Kone po bokoch manéže, ktoré sa po celý ten čas ani len nepohli, sa odrazu otočili, odcválali z arény a zanechali tam iba sivého žrebca a jeho trénera.

„Žrebec, ktorého vidíte pred sebou, je čistokrvný lipican Marius so svojím trénerom Wolfgangom Herzogom,“ zadunel hlas z amplióna. Wolfgang sa divákom hlboko uklonil a Marius slabo, ale ťahavo zafunel, akoby tušil, že hlásateľ z reproduktorov hovoril o ňom.

„Marius a Wolfgang sa teraz pokúsia o kurbetu, najťažší nadzemný cvik vysokej jazdeckej školy,“ pokračoval hlásateľ. „Kurbeta sa využívala v časoch vojen a chránila jazdca, keď kôň postupoval cez pešie vojsko nepriateľa. Kôň musí skočiť na zadné nohy, aby tak ochránil svojho jazdca.“

Len čo to dopovedal, Wolfgang jedným slovom vydal povel svojmu koňovi, ktorý sa okamžite pustil do pokusu, pričom cvičiteľ pevne uchopil opraty. Opäť prehovoril: krátko, úsečne, v cudzom jazyku, ktorému Issie nerozumela. Kôň mu však rozumel dokonale. Odfrkol, pripravil sa a pohl sa vpred cez arénu sledom elegantných krátkych skokov a potom sa postavil na zadné. Chvíľu sa vzpínal na zadných nohách, potom na nich poskočil dopredu, vymrštil sa po aréne ako zajačik, a keď vyskočil, dlhý, sivý chvost rozvíril zem za ním.

Issie, Stella a Kate odušu aplaudovali. Cvičiteľ sa hlboko uklonil a potom ešte raz otočil svojho koňa k publiku.

„A teraz – kapriola!“ napínavo zadunel hlásateľov hlas. „Trvá niekoľko rokov, kým sa tento cvik privedie k dokonalosti. Aj tento sa využíval v boji. Kôň musí vyskočiť do vzduchu a vykopnúť zadné nohy, a zaútočiť tak na nepriateľov prichádzajúcich odzadu.“

Wolfgang žrebca ustálil a znovu naňho prehovoril. Potom na dlhých opratách popchol sivého koníka

vpred, nato ho náhle zastavil a zároveň sa ho dlhým bičom vzadu dotkol. Marius vyskočil do vzduchu ako balerína a vykopol za sebou zadné nohy. Issie zalapala po dychu. Akoby ten žrebec lietal! Chvíľku sa vznášal vysoko nad zemou a Issie zatajila dych. Nato žrebec dopadol na zem a pritom zafunel, potom sa znovu otočil k obecenstvu, keď sa Wolfgang hlboko ukláňal.

Issie, Stella a Kate zvýskli od nadšenia.

„To bolo úžasné!“ povedala Stella po tom, čo Marius a Wolfgang opustili manéž.

Issie znovu otvorila program. „Nasleduje Tanec siedmich závojov,“ povedala ostatným. „Píšu tu, že jazdci vystúpia s tancom na angloarabských kobylách...“

Ozvala sa hudba krotiteľa hadov, manéž osvetľovalo šesť svetiel a do stredu kráčali tancujúce kone, jeden za druhým, a nosom sa dotýkali chvosta koňa pred sebou. Nato sa otočili na zadných nohách okolo vlastnej osi a stáli tvárou k publiku. Tentokrát viedli kone jazdkyne, všetky oblečené ako brušné tanečnice do splývavého šifónu v kostýmoch z Tisíc a jednej noci. Namiesto jazdeckých nohavíc mali dievčatá oblečené široké háremové nohavice a tvár im zakrývali závoje. Každé z nich malo na sebe inú farbu, na krku a zápästiach sa im blyšľali šperky, ktoré ladili s farbou oblečenia – smaragdy, rubíny, zafíry, akvamaríny, zlato a striebro.

Hoci každá jazdkyňa vyzerala ináč, ich šesť koní ladilo tak dokonale, že by ste prisahali, že vidíte ich klony. Boli rovnako vysoké, asi stoštyridsaťsedem centimetrov, mali sýtu červenohnedú srst', biele ponožky a plavú hrivu a chvost. Nohy mali také jemné ako tanečnice v balette a elegantne zakrivený krk s vyklenu- tým nosom niesli stopy vyberanej arabskej krvi.

„Môjtybože!“ zalapala po dychu Issie. Uprene hľadela na kone, príliš šokovaná, aby sa zmohla na slovo. Potom sa otočila k Stelle. „Zdá sa mi to alebo to vidíš aj ty?“

Stella prikývla: „Máš úplnú pravdu!“

„Issie,“ povedala Kate, „tie kone... vyzerajú presne ako tvoja Búrka!“



Kým diváci po skončení predstavenia vyprázdnili pavilón, bola už temer polnoc.

„Kde toľko trčí?“ nariekala Stella. Stála spolu s Kate a pani Brownovou pri dverách hlavného stanu. Čakali na Issie, ktorá si vraj iba odskočila na záchod, no trvalo jej to celú večnosť.

„Ospravedlňujem sa, že mi to tak dlho trvalo!“ zakričala na nich Issie. Pribehla k nim, no nie od toaliet, ale z opačnej strany manéže. Za ňou si po pilinách na

zemi vykračovala tmavovlasá žena v svetlých žltohnedých jazdeckých nohaviciach a ružovom kašmírovom svetri, vlasy mala stiahnuté do vkusného uzla.

„Mami, Kate, Stella, toto je Francoise D’arthová,“ Isadora predstavila ženu s tmavými vlasmi.

„*Bonjour*,“ povedala Francoise so sladkastým francúzskym prízvukom. Potriasla si s každým ruku a decentne sa pritom usmievala. „Dúfam, že sa vám predstavenie páči.“

„Francoise bola jednou z jazdkyň na arabských kobylách,“ vysvetlila Issie ostatným. „Bola cvičiteľkou v jazdeckej škole *Cadre noir de Saumur* vo Francúzsku.“

„*Oui*,“ usmiala sa Francoise. „Ale to už bolo dávno, Isadora. S *El Caballo Danza Magnifico* vystupujem už veľa, veľa rokov. V jazdeckej škole v Španielsku trénujem všetky ich kone, a keď škola vyrazí na turné, idem s nimi tiež a jazdievam na predstaveniach.“

Usmiala sa na pani Brownovú. „Vaša dcéra, Isadora... také krásne meno. Povedala mi, že jej kôň Búrka sa veľmi podobá na moje tancujúce kone. Je to tak?“

„Myslím, že to tak je,“ prikývla pani Brownová, „no ja rozhodne nie som tá pravá, čo to môže posúdiť. O koňoch nemám ani potuchy. To s dievčatami by ste sa mali porozprávať.“

„Búrka je navlas podobná vašim koňom!“ vyhrkla Stella. „Je rovnako veľká, má tú istú farbu a je rovnako krásna. Mali by ste sa na ňu prísť pozrieť!“

„Možno aj prídem,“ zadumala sa Francoise. „Prečo nie? Ostávame v meste pár týždňov a uvádzame predstavenia. Odtiaľto nie je ďaleko do Chevalier Pointu, však? Budem vás môcť navštíviť, nie?“

„Nie – teda vlastne áno!“ Issie sa zasmiala. „Áno, prosím, Francoise. Bola by som nadšená, keby ste prišli do Klubu poníkov a zoznámili sa s Búrkou.“

„Potom sme teda dohodnuté.“ Francoise sa usmiala. „*À bientôt!* Teraz už musím ísť pomôcť mojim dievčatám postarať sa o kobyľky a uložiť ich na spánok. Dve predstavenia za deň sú poriadne únavné! Do skorého videnia.“ Na rozlúčku im Francoise zamávala a vydala sa k tajniam.

„Podťe, dievčatá, musím vás zaviesť domov. Pozrite, koľko je hodín!“ povedala pani Brownová a vystierala k nim ruku s hodinkami. Bolo päť minút po dvanástej.

„Hej, Issie! Je po polnoci. To znamená, že máš narodeniny!“ zvolala Stella.

„Veru tak!“ usmiala sa pani Brownová. „No dobre, oslávenkyňa, poďme domov.“

Issie sa zamyslela a chvíľu postávala, pozorovala tmavovlasú Francúzku, ako mizne v obrovských dverách stajne na opačnej strane manéže. Nato sa Issie otočila a rozbehla sa, aby dohnala mamu a kamarátky. Nemohla uveriť, že už má trinásť rokov. Bolo to akési iné. Niečo jej hovorilo, že to bude jej veľký rok.



Kapitola 2

Konečne nastal deň prvého zrazu Klubu poníkov v novej sezóne a Stella bola od nadšenia celá bez seba. „Je to také super byť zase späť!“ vyškierala sa od ucha k uchu, keď priväzovala Coco vedľa Búrky pod veľkým platanom na vzdialenom konci výbehov Chevalier Pointu.

„Coco je úplne vo vytržení, že je tu, však, kamoška?“ Stella sa chichotala a potľapkala svoju čokoládovú kobylku po krku.

Coco, ktorú teda v živote ešte nikdy nič nenadchlo do vytrženia, hodila na Stellu ospalý pohľad, okamžite zavrela oči a začala podriemkavať v tieni stromu, chvostom sa lenivo zahnila po muche, ktorá náhodou letela okolo.

„Jasné, Stella, je nadšená,“ smiala sa Issie.

Keby aj Coco nemala obrovskú radosť z nadchádzajúcej sezóny v Klube poníkov, dievčatá ju veruže

mali. Toto leto mal Klub natrieskaný program a najdôležitejšou udalosťou v súťažnom kalendári bola Medziklubová zlatá plaketa.

Súťaž medzi klubmi boli obrovské preteky všetkých klubov v oblasti Chevalier, od Chevalier Pointu na severe ku Garnet Ridgeu na juhu. Počas celej sezóny tímy na túto súťaž trénujú a potom šesť okresných klubov preteká v hlavnej súťaži a víťaz si odnesie trofej.

„St Johns, Mornington, Marsh Fields, Westhaven a Garnet Ridge!“ Stella zo seba vychrlila mená ich súperov úplne spamäti.

„Už si niekedy videla tú zlatú plaketu? Ja áno. Víťazom na ňu vyryjú ich mená!“ Stella o tom básnila Issie. „V skutočnosti to vlastne vôbec nie je veľká zlatá plaketa – teda, no, veľká naozaj je, ale vyrobili ju z dreva a po celej ploche má také tie malé zlatisté emblémy a na každom z nich sú vyryté mená víťazov v danom roku. Má asi tak stovky rokov. Dobre, možno nie stovky, no je naozaj, naozaj stará. Dokonca aj Avery tam má svoje meno! Bol v tíme kedysi dávno, hm, asi v sedemdesiatych rokoch alebo tak nejako...“

„Bolo to v roku 1985, aby som bol presný, Stella. A ďakujem, vďaka tebe sa cítim ešte staršie než zvyčajne,“ povedal Tom Avery strnulo.

„Ach, nie,“ zahundrala Stella. Nevšimla si, že za ňou stojí ich jazdecký tréner.

„Dobrý deň, Tom!“ vyškerila sa Issie. Väčšina jazdcov v Chevalier Pointe sa Averyho bála. Správal sa rázne a rozkazovačne. No Issie vedela, že poväčšine sa na prísneho iba hrá.

Avery kone zbožňoval skutočne z celého srdca. Pracoval na čiastočný úväzok pre MZOK – Medzinárodné združenie na ochranu koní. Bol to práve Tom, kto Issie priviedol Búrku, aby sa mohla stať jej opatrovníčkou. Ešte stále mala v živej pamäti deň, keď sa v River Paddocku objavil s chorľavou gaštanovou kobyľkou umorenou hladom, ktorú predtým zachránil. Hoci Issie stále trúchlila za Mystikom, ani sekundu neváhala a zobrala si za povinnosť túto kobyľu uzdraviť, čo sa jej i podarilo. Z Búrky sa stal nádherný, úžasný koník.

Dnes, ako obvyčajne, mal Avery so sebou krátky svetlohnedý kožený jazdecký bičik, ktorým si práve energicky plesol po pravej čižme, aby hlučnou ranou upútal pozornosť dievčat. „Dobre. Dúfam, že ste sa dostatočne pripravili na prvú disciplínu dnešného dopoludnia. Na medziklubovú súťaž budeme zostavovať družstvo zo šiestich jazdcov, ktorých sa budem snažiť dnes vybrať...“

Avery sa na chvíľu odmlčal, len čo zbadal Coco, ako vedľa neho drieme. Pokýval rozhorčene hlavou, voľačo si zašomral a opravil hrdlový remienok na kobyľkinej uzde, stiahol ho o tri dierky. „Dva prsty,“ po-